

Isten galambjai

Kik törődnek a budapesti galambokkal? – Körtelefonozás és körséta

Galambfióka röppen be szobánkba. Honnan jött, és miért? Bizonyára eltévesztette a házszámot, rossz címet kapott, ami fölöttébb csodálatos, hiszen a galamb tudvalevően a madarak postása, polgári foglalkozását tekintve. Egyébként állandóan szerelmes. Mint közéleti lény – Noé óta – pacifista, olajággal a csőrében.

Nézzük ezt a furcsa vendéget, amint acélkék ruházatában ide-oda illeg, bámuljuk nyitott fekete szemét, melyet narancssárga sáv szeg be, s elfog a kíváncsiság, hogy voltaképp kihez, melyik hatósághoz, közszervhez tartozik egy budapesti illetőségű galamb. Egyre többen vannak. Nemsokára már kertjeink verebeivel is vetekszenek. Középületeink, templomaink, színházaink – sőt börtöneink – között is felhőzve röpködnek mindinkább szaporodó galambjaink. Vajon hol tartják őket nyilván? Kik törődnek vele és kik táplálják? Hová és kinek kell átadni ezt a galambot, ki megtisztelt bennünket váratlan látogatásával?

Módszeresen járunk el. Előbb körtelefonozást rendezünk.

Fölvívjuk a főváros több ügyosztályát, a közéleti elemzésit és köztisztaságit is, de mindenütt azt felelik vagy bosszúsán vagy nevetve, hogy semmi köztük Budapest galambjaihoz.

Erre a galambot beültetjük egy gépkocsiba, mi pedig szépen melléje telepszünk, hogy „hazavigyünk”.

Először az Andrássy úton, az Operaház előtt állapodunk meg, ahol a szfinkszekon, a lépcsőkön nagy csoport galamb sütkérezik az őszi napfényben. Kínálgatjuk az Operaház portásának. De az nem fogadja el.

– Épp elég van itt – feleli, és vállat von.

Legnépesebb a Ferenciek tere. Ezen a pirinyó téren a galambok úgy korzóznak, akár a velencei Szent Márk téren. Szelídek, ami azt is jelenti, hogy szemtelenek. A járókelők elől nem térnek ki, megvárják – talán meg is köve-

telik –, hogy ők térjenek ki. Itt nem látni olyan idilleket, mint Velencében. A galambokkal való barátkozás nincs megszervezve. Nem árulnak papírtől-csérben galambeledelt, mint ott, szerelmespárok nem fényképeztetik le magukat a galambszárnyak békés, derűs fürgetegében. De így gazdátlanul, bitangul is élnek, tenyésznek, sőt meg is kövérednek. Vannak titkos és állandó barátjaik, magányos öregurak, öreg kisasszonyok, akik minden áldott napon morzsát, kukoricát hoznak nekik újságpapírba csomagolva, s akármilyen eső szakad, akármilyen szél fúj, nem mulasztanák el ezt a szinte családi kötelességüket. Meg kell állapítanunk, hogy Budapesten a galambok közéletlmezése példás. Pedig nincs is megszervezve. Vagy talán éppen azért?

A sekrestyés csak mosolyog:

– Tessék hazavinni. Épp elég van belőle.

Utolsó állomásunk a Bazilika. Itt valósággal viharzanak a galambok. Egyik alkalmazott, akivel beszélgetünk, vérben forgó szemekkel szól felőlük. Úgy látszik, személyes ellensége a galamboknak.

– Nem lehet ezekkel bírni – sopánkodik. – Tessék nézni, miattuk feszítették föl azt a dróthálót, hogy be ne szálljanak a templomba, de folyton nekiröppennek, megostromolják, telisteli van pihével, bepiszkítják a lépcsőt, az oszlopfőket, a falfestményeket, még a köveken is lemoshatatlan nyomot hagynak. Nem győzők utánuk takarítani. Nincs a világon ily erőszakos, tola-kodó állat. Sokszor tűnődtem, kinek kellene följelenteni őket. Senkise vállalja. Ide járnak etetni őket. Bár inkább a szegény gyermekeket etetnék. Múltkor azon tépelődtem, hogy megmérgezem mind. Zavarnak engem, zavarnak a híveket is az ájtatosságban. A külföldiek váltig csodálkoznak, miért engedhetik meg itt azt a galambzsinatot. Szerencsére van vércse. Mert ahol a galamb megtelepszik, ott vércse is van. Reggelenként a toronyban tollpihéket látni, pár vérnyomot: széttépte őket a vércse.

Neki se merjük följánlani galambfiókánkat. Megvárjuk, amíg eltávozik. Aztán – óvatosan, mint aki lop – a többi galamb közé tesszük. Itt úgylis annyi van. Eggyel több vagy kevesebb már meg se kottyán ...

1930. október 2., csütörtök, 5. old.